

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 800
Letna naročnina L. 1.500
Letna inozemstvo L. 2.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XII. - Štev. 14 (583)

Gorica - četrtek 7. aprila 1960 - Trst

Posamezna številka L. 30

Skrb za življenje

Včasih so govorili: vsak zase in Bog za vse. Tudi danes še na različnih področjih večkrat slišimo to geslo. A to je čisto poganstvo. Ker smo vsi sinovi in hčere istega Očeta, člani iste božje družine, udje istega Jezusa Kristusa, ne more in ne sme nihče misliti in govoriti: vsak zase; Bog pa za vse. Ravno obratno: drug za drugega, Bog pa za vse. Sv. Pavel pravi v pismu Galačanom: Drug drugega bremena nosite in tako izpolnite postavbo Kristusovo. In ko v 12. poglavju prvega pisma Korinčanom govori o skrivnostnem telesu Kristusovem in o mestu, nalogi in medsebojni pomoči posameznih udov, zaključuje z besedami: Vi ste Kristusovo telo in posamezni udje. Hvala Bogu, da se ta zavest danes v kristjanih vedno bolj prebujala. Hvala Bogu, da se posebno mladi vedno bolj zavedajo, da žive v veliki skupnosti božje družine kot bratje in sestre in da imajo zato dolžnost, da se med seboj ljubijo in si pomagajo in tako nosijo drug drugega odgovornost pred Bogom. Od različnih strani sveta imamo poročila, da danes vstaja nov krščanski in katoliški rod, ki je vse drugače prežet z zavestjo odgovornosti za bližnjega. Seveda te zavesti še ne najdemo povsod. Še vedno najdemo tako zbrane »dobre« katoličane, ki mislijo, da jim ni bližnji nič mar, da morajo skrbeti le za zveličanje lastne duše, kakor da bi se jim ne bilo treba bati, da jim bo Bog nekoč stavil vprašanje: Kaj pa je tvoj brat, tvoja sestra, tvoji bližnji? In tedaj ne bodo mogli Bogu odgovoriti kakor Kaj: Ali sem mar jaz varuh svojega brata? Tedaj bodo jasno spoznali, da so bili v resnici varuhi svojega brata, da bi se bili morali tega zavedati v življenju. Kaj, če bo to spoznanje prekasno?

Odgovornost za bližnjega in delo za dušni blagor bližnjega imenujemo danes večkrat tudi laični apostolat ali Katoliška akcija. Ime samo ni važno, in navadno imajo imena v posebnih razmerah tudi svoj poseben, natančno določen pomen. Nekaj pa je za nas važno in nečesa se moramo zavedati: svoje velike osebne odgovornosti za večno zveličanje bližnjega in svoje dolžnosti, da vse storimo, kar je v danih razmerah mogoče. To ni le naloga duhovnikov in nekaterih posebno gorečih katoličanov, članov Katoliške akcije ali Marijine družbe, kot si še danes nekateri mislijo. To je osebna dolžnost vsakega kristjana, ki je ud skrivnostnega telesa Kristusovega.

Prvo in najvažnejšo dolžnost imajo starši do svojih otrok. Kaj pomaga, če poskrbe starši otrokom za najboljše šole, vse store za njihovo telesno zdravje, za njihovo zemeljsko srečo v življenju, jim zapuste bogato premoženje in lep socialni položaj, če pa jim niso dali na življenjsko pot trdne vere, globokega krščanskega predanja in prave zvestobe Bogu in Cerkv? Ali ne velja potem tudi tu beseda Kristusova: Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi? Ker so se v našem času močno spremenile in je večkrat v družini še edina možnost, da otrok dobi pravo osebno versko vzgojo, je ta dolžnost danes še važnejša. Globinska psihologija tudi kaže, da prave družinske vzgoje, ki jo otroku nudita oče in mati, sploh ni mogoče nadomestiti in da bo otrok morda vse življenje trpel škodo in nosil posledice, ker sta oče in mati zamemarila svojo dolžnost ali pa ji nista bila kos. Kako veliko odgovornost imata mlada človeka, ki si hočeta ustanoviti lastno družino, da se za to nalogo temeljito pripravita, je vsakomur jasno.

Na drugem mestu moramo omeniti tiste, ki jih veže krvno ali duhovno sorodstvo, torej botre in sorodnike. Kako lepo je, če sorodniki drže skupaj in si posebno v stiski pomagajo! A kje ima medsebojna pomoč večjo korist in večji pomen, kakor če gre za rešitev duše? Nekje sem slišal, da je iz verne krščanske družine odšel v tužno sin in je na tujem odpadel od vere. Ko so doma to zvedeli, so se vsi sorodniki do tretjega in četrtega kolena

obvezali, da bodo molili za odpadlega in storili vse, da ga pripeljejo nazaj. Vedeli so: naše krvi je, naše ime nosi, ne sme biti pogubljen. Ali tudi mi tako mislimo? Nam je še kaj mar, da je človek naše krvi, našega imena odpadel? Boga in Cerkev zatajil, da živi brez vere, da je v nevarnosti, da se večno pogubi? Ali nas to kaj boli? Ali občutimo svojo odgovornost? Ali storimo vse, kar se da, posebno v molitvi, žrtvi, pravi krščanski dobroti in ljubezni, v zaupanju v božje usmiljenje, da rešimo človeka, ki nam je drag? Danes je ta laični apostolat med sorodniki izredne važnosti, posebno če so morda razbiti in raztreseni po vsem svetu. Naj ne mine dan, da bi zanje ne zmogli posebnega očenaša, da jih Bog obvaruje in da nas v večnosti spet vse združi.

Posebno odgovornost za dušni blagor imajo končno gospodarji, mojstri in učitelji za tiste, ki so izročeni njihovi skrbi. Danes država mnogo stori, da so socialne in življenjske razmere kolikor mogoče dobre. Hvala Bogu, da so v tem oziru časi postali drugačni. A kolikokrat pozabljajo gospodarji, mojstri in učitelji, da so po svojih močeh in danih razmerah odgovorni tudi za dušni blagor svojih nameščenec, varovancev in učencev. Če imajo še kaj krščanske vesti, jim ne more biti vseeno, v kakšnih dušnih nevarnostih žive tisti, ki so izročeni njihovi skrbi. Če še kolikaj čutijo kot kristjani svojo odgovornost pred Bogom, jim ne more biti vseeno, kaj mladi ljudje delajo ob prostem času, v kakšno družbo hodijo, kakšne časopise, revije in knjige berejo, ali še kaj izpolnjujejo verske dolžnosti, ali imajo primeren verski pouk in podobno. Seveda noben gospodar in mojster, noben učitelj in vzgojitelj, noben oče in nobena mati ne bo mogla prepričati vsega hudega in doseči vsega dobrega. A gre za to, ali se mi dovolj jasno zavedamo svoje odgovornosti in izpolnjujemo svojo dolžnost. Ali nam to sploh na misel pride? Bi ne bilo treba tudi za nas posebnega vprašanja pri izpraševanju vesti: ali sem storil za dušni blagor svojega varovanca vse, kar sem mogel?

L. S.

Težave za Tambronija

Nova italijanska vlada, ki ji predseduje poslanec Tambroni, se je pretekli ponedeljek predstavila poslanski zbornici in senatu. Tambroni je prebral programatični govor svoje vlade, kakor je običaj, ko nastopi nova vlada. Povedal je, da ima vlada namen vladati v korist ljudstva ter izvesti razne koristne ukrepe: odobritev državnega proračuna, upravne volitve, avtonomno deželo Furlanija-Juljska Benečija, začetki izvajanja »zelenega načrta za kmetijstvo, poceniti sladkor, izvesti zakon o jedrski energiji, nadaljevati z dosedanjim zunanjim politiko atlantskega zavezništva, pospeševati gradnjo stanovanj in še več drugih javnokoristnih stvari si je vlada zastavila v programu.

Po napovedi vladnega programa se je začelo posvetovanje strank, ali naj dajo zaupnico novi vladi ali ne. MSI se je izreklo za zaupnico, razne druge stranke pa so odločno izjavile, da Tambronijeve vlade ne bodo podprle. Glasovanje o zaupnici bo v četrtek ali petek. Izid je zelo negotov, oziroma vse kaže, da vlada ne bo dobila zaupnice, če je zadnji hip ne rešijo socialni demokratje. Težave nove vlade so tem večje, ker so tudi v KD sami razni ljudje, ki ne marajo sprejeti podpore od strani MSI.

Če Tambroni ne bo dobil zaupnice, kaj bo sledilo? Odgovor je dvojen: ali bo predsednik Gron-

Tudi drugi del Hruščevega potovanja po Franciji se je vršil v senci nemškega militarizma, čigar žalostne spomine je prvak sovjetskega komunizma obujal Francozom na vsakem koraku. Ta nemška senca se je vila kot rdeča nit skozi potovanje po vsej Franciji. Svoj višek je dosegla z govorom v Reimsu, v katerem je Hruščev vseprek napadel kanclerja Adenauerja in francoskega ministra Jacquinota, ter nemški militarizem vseh časov sploh. Za svoj odločilni govor si je izbral Reims nalašč zato, ker so v tem mestu leta 1945 podpisali nemško kapitulacijo in so ga nemške čete v obeh vojnah napol uničile in strahovito razdejale. Zato so njegove besede v vsej svoji robatosti zveneje Francozom kot nek Memento. S tem je hotel vplivati na francosko javno mnenje, preden zaključijo svoje politične razgovore z generalom De Gaulleom in potovanje po Franciji.

KANONIK KIR IN HRUŠČEV

Veliko prahu so dvignili nekateri krogi, ki hočejo »mirno koeksistenco« za vsako ceno, zaradi tega, ker so cerkvene oblasti prepovedale dijonskemu kanoniku in županu Kiru, da bi sprejel poglavarja brezbožnega komunizma. Hiteli so na vse grlo kričati, da je Cerkev zagrešila nepopravljivo napako, ker ni izrabila ugodne priložnosti za spravo s komunizmom, da se s tem vmešava v državne posle, da je reakcionarna itd. Vendar če vso zadevo postavimo v pravi okvir, vidimo, da je Cerkev z ozirom na svoje poslanstvo in težko ogovornost, ki jo ima pred človeštvom in zgodovino, ravnala zelo dalekovidno. Mnogi tega niso hoteli razumeti iz zlobnosti in sovraštva do nje, drugi pa, ki so za njimi slepo potegnili, iz nevedno-

sti in nepoznanja poslanstva Cerkve.

Neki list je zato čisto pravilno ugotovil, da je bil Kir prej duhovnik, potem župan; županski mandat traja pet let, duhovnik pa ostane za vedno. Razumljivo, da Cerkev ni hotela in ni mogla dopustiti, da bi filmski operaterji vrteli svoje objektivne in nato po vsem svetu razkazovali slike, kako si kanonik Kir in Hruščev stiskata roko in se objemata, medtem ko so v komunističnih deželah številni duhovniki po ječah, na prisilnem delu, konfinacijah ter stalno ovirani v opravljanju svojih dolžnosti. Verniki in neverniki po vsem svetu bi se spogledovali, kako je to mogoče. Zato je raje dopustila majhen diplomatski incident, kakor pa brezpomemben in nedvoumen kompromis.

Treba je namreč vedeti, da Cerkev, ko gre za temeljna načela, se ne more vlinjati javnemu mnenju. Zato pa njenega ravnanja ne smemo soditi z istimi merili kot diplomacijo posvetnih držav in politikov.

Prav to nepoznanje in neupoštevanje, da sta Cerkev in država vsaka na svojem področju samostojni, je vzrok pri mnogih, da so omenjeno zadržanje Cerkev krivo tolmačili.

Po našem je to en dokaz več, da se Cerkev ne sme istovetiti z nobenim političnim režimom, tudi z De Gaulleom ne. Če so komunisti na ukaz iz Moskve potegnili z De Gaulleom, ni rečeno, da mora z njim potegniti tudi Cerkev.

To je morda bolj razumel Hruščev, kakor pa njegovi podrepaniki ter bližnji in daljni sopotniki. On se namreč kljub temu, da mu je tako lepa priložnost za propagando šla po vodi, ni hotel direktno vmešavati v spor, ampak je raje napisal na zdravje Edgarka Ivanoviča (Edgar Faure) ob kozarcu pristnega burgundca. V mislih pa je že hitel naprej proti Verdunu, Reimsu, Parizu.

VERDUN — FRANCOSKI DOBERDOB

Naslednji dan se je Hruščev podal na področje Verduna, kjer so se Francozi pod vodstvom generala Petaina v prvi svetovni vojni junaško upirali nemškimi četami ter jih zadrževali do zadnjega. Na bojišču je obležalo tedaj 400 tisoč francoskih vojakov, zato je Verdun za Francoze to, kar je za nas Doberdob. Verdun je bil v prvi svetovni vojni skoro do tal porušen in cele vasi in naselja tam okrog so bila izbrisana z obličja zemlje.

Še danes se v teh krajih vidijo ostanki hudih bojov. Vsa ravnina je eno samo neizmerno pokopališče s križi, ki spominja na strašne čase. Tudi sama podoba kraja je žalostna in tužna: zemlja je od granat ožgana in gola, le tu pa tam zaraščena s šopi trave. Povsod vse polno jarkov in utrd.

ZIVIM V OPOMIN — MRTVIM V SPOMIN

Tih in zbran je Hruščev hodil med tisoči križev in ni črnil o Nemčiji niti besede. Ni hotel motiti miru spokojnosti tega Francozom svetega kraja, ker bi se jim lahko zameril. Čakal je. Ogledal si je nato še grobnico v Douaumontu, kjer so zbrani ostanki 250 tisoč padlih francoskih vojakov. Položil je venec; kapelica je bila zaprta po ukazu cerkvenih oblasti.

Utrdba Douaumont, ki spada k obrambnemu sistemu Verduna, je med boji leta 1916 desetkrat zamenjala gospodarja, dokler ni bila uničena obenem z istoimenskim naseljem.

Danes živi v teh dolinah med temi pokopališči le malo ljudi. V samem Douaumontu jih je le dvajset, a kljub temu imajo svojo občino z desetčlanskim občinskim svetom. Župan je sprejel Hruščevo spremstvo.

GOVOR V REIMSU

Vsi so pričakovali, da bo Hruščev povzel besedo med obiskom teh krajev. Toda ne; prihranil je svoj govor za Reims ob napitnici pri kosilu. Kot že omenjeno v začetku, je silovito napadel Nemčijo in Adenauerja ter polemiziral s svojim spremljevalcem francoskim ministrom Jacquinotom, da so se vsi spogledovali. Jacquinotu je dejal, da je preveč obziren do nemških napadalcev. »Vi diplomati se igrate preveč. Toda z vojno se ni moč igrati. Združimo torej naše napore! Ne bojte se komunizma, ker komunizem ni nič drugega kot zakonski otrok zgodovine. Zato se sprijaznite z njim, kajti danes ni več otrok, je mogočen Herkul.« Zet Ažubeg ga je opomnil, da je čas že potekel, toda tast je tolkel svojo naprej, dokler ni končal.

Po kosilu si je ogledal znamenito remsko katedralo. Toda prej so Najsvetejše prenesli v kripto. Po vseh ostalih krajih pa so se vrata cerkev zapirala pred prvako svetovnega brezbožnega komunizma, kakor smo videli.

Katedrala v Reimsu je bila med prvo vojno močno poškodovana; zadelo jo je 287 granat. Polovico stroškov za obnovu je daroval Rockefeller mlajši iz New Yorka. V škofijski knjižnici pa hranijo najstarejše listine o francosko-ruskih odnosih iz leta 1050.

Po razgovorih v gradu Rambouilletu pri Parizu z generalom De Gaulleom, je bil obisk sovjetskega gosta zaključen. V nedeljo je rdeči car s svojim spremstvom odpotoval nazaj v Moskvo.

Ko so se v nedeljo na letališču Orly zaprla za Hruščevom vrata na Iljušinu in je letalo z rdečo zvezdo izginilo na obzorju, se je vsa Francija oddahnila. Najbolj srečen in zadovoljen človek v tistem trenutku je bil Jean Mairey, policijski funkcionar, ki je bil odgovoren za osebno varnost sovjetskega gosta. Zadovoljen je bil, da se je odkrižal tako velike skrbi, kajti vseh teh deset dni ni bilo spanja in počitka; stalno je moral biti Hruščevu za petami. Kajti imeti rdečega carja v gosteh niso špasi.

Nasilje v Južni Afriki

Pretekle dni so se nadaljevali nemiri med črnci in belci v Južni Afriki. Vlada nastopa še vedno z veliko strogostjo; vedno padajo nove žrtve. Črnci se pa nočejo udati, ker vedo, da jih podpira večina sveta. Nahajamo se pred spopadom dveh nepopustljivih nacionalizmov. Taki spori so vedno krvavi.

Pariteta italijanske lire

Na podlagi dekreta št. 14 od jan. 1960 za revalutacijo razpoložljivosti zlata Italijanske banke je mednarodni denarni sklad sprejel te dni predlog italijanske vlade za pariteto italijanske lire. Pariteta naj bi znašala 703 lir za gram čistega zlata.

CVETNA NEDELJA

Pred nami je Velika noč, praznik Gospodovega Vstajenja in človeškega odrešenja. To je veličasten in največji praznik v letu, ki bi moral zajeti s svojo duhovno radostjo cel svet in napolniti vse človeške duše z največjim veseljem. Žal, naše veselje ne more biti popolno. Kali ga žalost in bridkost. Svet je zavil v čudno meglo zahrbtnosti, greha in hudobije. V njem ni prave resnice, dobrote, pravice in ljubezni. V njem še vedno vse preveč vladata greh in hudi duh. Ljudje še niso spregledali in niso se izpolnili svoje dolžnosti glede na Boga in na bližnjega. Polni so napuha, samoljubja, zahrbtnosti, hudobije in zavisti. Neskončno veliki vsemočni Bog je postavljen v ozadje. V ospredju in v časih so nevedne človeške osebe. Mnogo ljudi trpi zaradi človeških krivic, zaradi krivičnih zakonov in krivičnih človeških postopkov. Eni zatirajo in morijo vero, drugi duše in rodove. Teh nedolžnih žrtev je vedno večje število. Kljub tehničnemu napredku naše dobe so ljudje danes manj srečni in bolj nesrečni kot pa so bili poprej. Vse to, ker Bog na zemlji ni na prvem mestu; Njegova oblast ni priznana in Njegova postava ni sprejeta ne spoštovana.

Za mir in srečo med narodi je nujno potrebno, da preneha vsakršna krivična, hudobna in nečloveška oblast; nujno potrebno je, da preneha vsakršno brezboštvo, vsakršno zatiranje vere, človeške

ga dostojanstva in človeških pravic. Prenehati mora kraljestvo greha, krivice in hudobije in zavladati mora pravica, dobrot in ljubezen. Treba je, da vsak človek postane dober, pravičen in pošten. Bolj kot denar, moderne naprave in napredek je ljudem potrebna dobrot in poštenost; potrebna za ta in za drugi svet. Trudimo se za dobroto, pravičnost in poštenost! Spovejmo se naših grehov! Borimo se zoper grešne strasti! Zivimo lepo in pošteno življenje in borimo se za božje kraljestvo na zemlji! Prosimo nebeskega Odrešenika, naj dokončno reši človeški rod! Naj pokonča vse zlo in vso hudobijo; naj sprebodne grešnike in pogane, naj posveti vse kristjane, naj reši nedolžne in trpeče, naj pomaga potrebnim, naj s svojo sv. milostjo reši, prenovi in posveti celi svet! Samo Jezus more rešiti, pomiriti in osrečiti ljudi. On je močan, On je vsemočen. On je močnejši kot pa vsi krvniki tega sveta. On je naš veliki, sveti, vsemočni Bog. On je premagal pekel in greh. On je daleč nad vsemi ljudmi. On ima v oblasti življenje in smrt, srečo in mir, človeštvo in vseмирje. In On je z nami, nas čuva in brani. Prosimo ga goreče in ponižno za njegovo milost, za dar odrešenja in sreče, za dar časne sreče in večnega življenja! Izprosimo svetost in srečo sebi in drugim!



Obsodba razizma

Katoliški škofje, kakor tudi poglavarji raznih verskih skupnosti in Južni Afriki, so ostro obsodili rasno politiko vlade in nasilen nastop policije proti črnecem, pri katerem je izgubilo življenje 63 črnecv.

Blagoslov Marijinega kipa v Turinu

Leta 1958 so uslužbenci Fiatovih tovorn v Turinu napravili veličastno romanje v Lurd. Ob tisti priložnosti je lurski škof Theas podaril romarjem železno ograjo, ki je do zadnjega zapirala dohod do lurske votline.

V Turinu so na Kapucinskem griču okusno vdělali lursko železno ograjo in nad njo postavili lep Marijin kip. V nedeljo 27. marca so novi kip blagoslovili. Prisoten je bil tudi lurski škof Theas. Radijski nagovor pa je imel sam sveti oče.

Junaški p. Kolbe na poti k svet-ništvu

Pri obredni kongregaciji v Rimu se je začel proces, da bi dosegel svetniško čast junjaški duhovnik pater Maksimilijan Kolbe, ki se je rodil na Poljskem leta 1894. Deloval je kot misijonar na Japonskem. Leta 1936 se je vrnil v domovino. Ko je zagrmilo trpljenje druge svetovne vojne njegovo domovino, je prišel na vrsto tudi on. Leta 1941 je bil odveden v koncentracijsko taborišče Oswiecim. Tam je meseca julija ponudil svoje življenje v zameno za nekega družinskega očeta, ki bi moral umreti kot talec za pobeg nekega jetnika. Njegovo ponudbo so sprejeli in ga vtaknili v bunker smrti. Tam je trpel in umiral od lakote do 14. avgusta, ko je injekcija strupa končala njegovo življenje. Njegovo truplo so sežgali.

Sveto obhajilo v popoldanskih urah

Kongregacija svetega oficija je razširila dovoljenje za popoldanski delitev svetega obhajila. Doslej je bilo dovoljeno popoldansko sveto obhajilo le v zvezi s sveto mašo. Ker pa se po vseh cerkvah ne morejo opravljati večerne svete maše, zato kongregacija dovoljuje, da se deli sveto obhajilo ob kaki drugi popoldanski pobožnosti, vendar prepušča škofom, da oni presodijo in odločijo, ob katerih popoldanskih pobožnostih se sme deliti sveto obhajilo.

Umril je starosta koroških duhovnikov

V samostanu Solskih sester v St. Jakobu v Rožu na Koroškem je umrl 20. marca starosta koroških slovenskih duhovnikov gospod Alojzij Železny. Preteklo leto je

DR. L. ŠKERL

VELIKI ČETATEK

Na veliki četrtek in v naslednjih dneh se v cerkvenem bogoslužju umaknejo vsi svetniki, ker stavi Cerkev pred oči svojih vernikov živo sliko Jezusa Kristusa. In ta živa slika se v vseh dejanjih liturgičnega življenja vedno znova pojavlja pred našimi očmi. V obredih velikega tedna nam Cerkev namreč predstavi Kristusa kot srednika, duhovnika, odrešenika, križanega in vstalega, kot Boga in človeka. Ze iz tega je torej razumljivo, zakaj so velikonočni liturgični obredi tako stari, častljivi in slovesni. Iz tega je tudi razumljivo, zakaj je Cerkev v zadnjih letih izvedla dalekosežno reformo teh obredov z namenom, da bi se mogli verniki v novih razmerah in v novih težavah primer-no živeti v te resnice.

Liturgija ali obredi velikega četrtka nas popeljejo v dvorano zadnje večerje k umivanju nog, prvi daritvi svete maše in k prvemu obhajilu ter k mašniškemu posvečenju apostolov. In ker je Kristus vse to opravil v večerni uri, vabi Cerkev v večernih urah k slovesni maši, k obhajilu in češčenju Najsvetejšega, ki naj traja pozno v noč, v spomin tudi na težke ure trpljenja, ki jih je Jezus moral prestati na Olski gori in pred judovskimi sodniki.

Na veliki četrtek se danes vse maše obhajajo v popoldanskih ali večernih urah. Edino jutranjo mašo ima škof v stolnici in pri tej maši posveti olja, ki se rabijo pri zakramentih ali pri posvečevanjih. To so: olje za maziljenje bolnikov, torej za »sv. poslednje olje«, kakor mu pravijo; olje katehumenov za blagoslovitev krstne vode, za krščenje in mašniško posvečenje, kakor tudi za posvečevanje oltarjev. Prav tako blagoslovi škof sveto krizmo, ki se rabi pri blagoslovlitvi krstne vode in pri krščenju, pri birmi, pri škofjem posvečenju in pri posvetitvi cerkva, keli-hov in zvonov.

Po cerkvah je ta teden ena sama maša. Le v izrednem slučaju, če je potrebno, smejo biti tudi dve. Ze zaradi tega ta dan ne morejo maševati vsi duhovniki. Cerkev želi, da bi se vsi duhovniki udeležili te maše in pri njej prešli obhajilo. Tako pride do izraza skupnost ljubezni, kakor se je to zgodilo pri zadnji večerji, na predvečer Kristusove smrti.

Jonarjev, ki pripadajo raznim redovnim udruženjem, toda tudi ti imajo dovoljenje za bivanje v deželi le do 15. aprila letos. Vse stavbe in opremo nekdanjih misijon-skih središč, last raznih redovnih družb, je vlada zaplenila.

Prostovoljno v ječo

Nekdanji urednik angleškega komunističnega dnevnika Douglas Hyde je po svojem spreobrnjenju h katoliški Cerkvi zadnja leta veliko sodeloval pri raznih katoliških revijah in listih. Sedaj bo to svojo pomoč zmanjšal, ker ima polno dela v tujini s svojimi posebnimi načrti. Med drugim ima namen, da bo šel prostovoljno v ječo na Filipinih, kjer bo imel razgovore s komunističnimi prvaki, zaprtimi v ječi, o zmotnosti njihove materialistične ideologije, da jih tako pridobi za krščanstvo. Na ta način je Douglas kot prostovoljni pripornik v kaki ječi že marsikaterga komunisto spreobrnil in pripravil, da je zapustil brezboštvo.

Eisenhower — častni doktor

Predsednika Eisenhowerja je povabila katoliška univerza Naše ljube Gospe v mestu Indiana, da bo prisostvoval otvoritvi 115. akademškega leta. Ob tej priložnosti mu bodo za to slovesnost podelili častni doktorat. — Slušatelji te katoliške univerze pa bodo za to slovesnost poklonili sv. očetu Janezu XXIII. nov avtomobil znamke »Fleetwood-Cadillac«.

Lep dar

Pred nekaj tedni so prepeljali na neki ameriški križarki atomski reaktor na Formozo. Služil bo katoliški bolnišnici sv. Jožefa v mestu Kaohsiungu. Denar za ta dar so zbrali mornariški častniki te bojne ladje, ker so ob svojem prvem obisku v tej bolnišnici presenečeno občudovali izredno delo sestre Hilde, ki je upraviteljica in zdravnica-primarij v tej bolnišnici.

Sadovi posta

Slušatelji sorbonske univerze v Parizu, ki pripadajo h katoliškemu udruženju »Centre Richelieu«, so si prostovoljno naložili post in so tako prihranjeni denar poklonili starim in ubožnim, ki prebivajo v tako zvani latinski četrti blizu te univerze.

LITURGIČNI OBREDI VELIKEGA TEDNA

Med mašo se lahko v vsaki cerkvi izvede umivanje nog, ki naj bi vernikom bilo javen spomin na Kristusovo ljubezen in tudi opomin k ljubezni, to je duhovnih in telesnih del usmiljenja.

Na veliki četrtek pojdemo k maši. Če pa ne morete k maši, pojdite vsaj k božjemu grobu počastit Najsvetejšega. Cerkev zelo priporoča to češčenje na veliki četrtek, ker je ta dan spominski dan svetega Rešenjega Telesa in Jezusovega trpljenja na Olski gori. Apostole je Jezus nekoliko okregal, ker niso tisto noč čuli z njim. Poskrbimo torej, da ne bodo tudi nam veljale Jezusove besede: »Tako niste mogli eno uro čuti z menoj? Čujte in molite, da ne padete v skušnjava!«

VELIKI PETEK

je spominski dan Kristusove odrešilne smrti na križu, s katero je Kristus Bogu dal neskončno zadoščenje za grehe, človeštvu pa zaslužil milosti ter pridobil večno zveličanje. Na to resnico opozarja Cerkev s križem, ki je najpogostejši simbol krščanstva in sploh nazorni posnetek najvažnejših krščanskih resnic. Zato je glavna misel tega dne češčenje križa, simbola človeškega odrešenja.

Cerkev je veliki petek zmagoslavni dan, dan Kristusove zmage nad grehom in peklom, vendar je v teku časov prevladal v bogoslužju izraz žalosti ob Kristusovi krivični smrti in ob njegovem grobu. Ze v najstarejši dobi je bil kristjanom veliki petek dan žalovanja. In prav iz tega razloga so pobožnosti velikega petka, zlasti ljudske, vernikom zelo priljubljene.

Na veliki petek vlada v cerkvah tiha in globoka žalost. Oltarji so brez sveč, brez prtov, brez vsega, kakor da jih ni. Ni daritve svete maše.

V popoldanskih ali večernih urah se v cerkvi opravi liturgična pobožnost, ki je preprosta, a ki dogodek Kristusove odrešilne smrti podoživlja z najglobljo notranjo presunjenostjo.

Pri tej pobožnosti se najprej bere ali poje opis Kristusovega trpljenja, kakor ga je zapisal evangelist Janez, ki je stal pod križem, ko je Jezus umiral. Nato sledijo prošnje vernikov, ko duhovnik s posebnimi lepimi molitvami moli za vse ljudi in vse potrebe, kot je to storil Kristus, ki je umrl na križu za vse ljudi. Priporoča Bogu papeža, škofo in duhovnike, vernike in nevernike, odpadnike od vere, in prosi celo za Jude, ki so Kristusa umorili.

Osrednja točka obreda je pa odkrivanje in češčenje križa. Pred verniki duhovnik počasi razgrinja križ in poje: »Glejte les križa, na katerem je viselo odrešenje sveta.« Križ nato drži pred obhajilno mizo strežnika, pred njega poklekne najprej duhovnik ter ga poljubi, za njim to storijo vsi verniki, ki so v cerkvi.

Češčenju sledi prepevanje očitaj: »Ljudstvo moje, kaj sem ti storil? Ali v čem sem te razžalil? Kaj bi moral še dati ali storiti in ti nisem storil? Ti me zapuščaš, preklinjaš, ponovno približa na križ!«

Temu dramatičnemu višku obreda sledi obhajilo duhovnika in vernikov. To obhajilo je za mnoge še vedno novost, ker je bilo že zdavnaj v navadi, a so ga opustili.

Z obhajilom na veliki petek hoče Cerkev vernikom posredovati milosti odrešenja in ne samo objokovati Kristusovo smrt. Zato je ohranjanje božjega groba po pobožnostih na veliki petek in v soboto, kar je srednjeevropska navada, nemška in avstrijska, v nasprotju z glavno idejo velikega petka, to je z idejo odrešenja.

Naš misijonar piše

Misijonska postaja Itipo (Belg. Kongo), dne 9. marca 1960.

Podpisani sem bil že pred časom obveščen, kako ste pretekli advent pripravljali svoja srca na Zveličarjev prihod z mislijo na one ljudi in narode, katerih advent, pričakovanje, se z zadnjimi božjimi prazniki še ni zaključil, ker jih še ni oblika krstna voda. Brez števila je še po misijon-skem svetu poganov in zanje ste radovali svoje goreče molitve ves čas priprave na sveti božični dan in zlasti še ob zaključni molitveni uri. Vršili ste s tem največjo zapoved ljubezni do bližnjega. Tudi nas tukaj je gotovo dosegla vaša molitev in zato se vam v imenu nas misijonarjev in v imenu vseh, katerim so bile molitve namenjene, iskreno zahvaljujem.

Najvažnejša misijonska pomoč je gotovo molitev, saj je sam naš Gospod naročil: Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev. Pogani potrebujejo veliko mero milosti in notranjega razsvetljenja, zlasti odrasli, in močno voljo morajo imeti, da se odločijo kljub vsem oviram, težavam, okolju in kljub zakoreninjenim poganskim navadam, pretrgati s preteklostjo in začeti novo življenje.

V naši bližini živi zakonski par, ob nista več mlada. Ze pred leti sta se priglasi kot katekumena ter začela prihajati k pouku in razlagi katekizma. Pa se je o n kmalu naveličala in vse pustila. Mož je ostal stanovit in uspešno prestal do bo preizkušnje ter se naučil najpotrebnejših molitev in si zapomnil glavno iz katekizma. Čas je torej prišel, ko naj bi bil krščen. Predstojnik misijona je hotel počakati, da se njegova žena povrne in bo sta skupaj krščena in bi mogel nato tudi cerkveno blagosloviti njuno zakonsko zvezo. Pa je mož prihajal in tožil, da žena noče nič slišati o katekizmu, in prosil, naj bi njega samega krstili. Bil je res krščen na ime Pavel, skoro bo leto tega, in takrat je dobil svoje prve hlače, ki so mu jih naše sestre pripravile. Se sedaj jih nosi, pa le ob nedeljah in velikih praznikih, za v cerkev. Po moževem krstu je žena začela hoditi k verskemu pouku, pa ni dolgo vztrajala in zopet popustila. Ta žena torej potrebuje posebno veliko mero milosti in torej molitve. Kdo bo molil zanjo? Vsaj na zadnjo uro naj bi se je Bog usmilil, da bi še pravočasno mogla biti očiščena s sv. krstom.

Kot gmotno misijonsko pomoč sem prejel poslani denar (20 tisoč lir), prebitek od vaše misijonske tombole. Ob prvi priliki ga izročim našemu misijonskemu škofu, predstojniku naše misijonske pokrajine. Ze sedaj se vam, pa tudi v njegovem

imenu, iz srca zahvaljujem za velikodušen dar. Božji Misijonar naj vam povrne z nebeskimi darovi. Naš prevzvišeni bo prijetno iznenaden ob misli, da tudi tam nekje na Tržaškem mislite na njegovega misijona materialne potrebe, katerih je iz dneva v dan več. Njegova škofija (kot znano, je v Kongu že vpeljana redna cerkvena hierarhija, apostolski vikariati so sedaj redne škofije) sicer v primeri z drugimi ni velika. Prebivalcev bo kakih sto tisoč in na osmih misijon-skih postajah vsega skupaj dobrih 20 tisoč katoličanov. Ostali so še pogani, izvenzmi nekaj tisoč protestantov. Misijonarjev nas ni zadostno število, 24 z brati vred. Na dveh postajah, kjer je več mladine, se ukvarja z njo v šoli poleg nas še devet šolskih bratov. Sole za žensko mladino pa vodijo na štirih postajah sestre usmiljenke, katerih tudi ni več kot nas. V naši pokrajini zaenkrat še nimamo domačih sodelavcev. Kljub dolgoletnim poizkusom in izbiranju še nismo vzgojili nobenega bogoslovca. Sestre imajo več iz-gledov, da pridejo v doglednem času do zamorskih usmiljenk. Tudi z domačimi brati poizkušamo kaj doseči, če boste pomagali z molitvijo. Ni jim lahko biti veren in praktičen katoličan, toliko težje pač izpolnjevati evangeljske svete.

Leta 1955 sem bil na misijonsko nedeljo skupaj z vami pri popoldanski pobožnosti v Lurski kapeli, ker je takrat bila notranjost vaše župne cerkve v neredu zaradi popravil. Čez leta vas zopet obiščem, če Bog da. Do tedaj pa bodite najlepše pozdravljeni. Molite še za misijonsko delo sv. Cerkve.

Vaš hvaležno vdani

Karel Kerševan, misijonski brat

Einstein in kard. Spellman

Po drugi svetovni vojni se je kardinal Spellman srečal s slavnim znanstvenikom Einsteinom.

»Jaz zelo spoštujem vero,« je dejal učejak, »toda verujem samo v matematiko. Za vas, prevzvišeni, pa je bržkone prav obratno.«

»Nikakor,« mu je smeje se odgovoril kardinal, »zame sta vera in matematika dva različna pojma iste božje modrosti.«

»Toda, prevzvišeni, kaj bi vi rekli, če bi nekega dne dognala, da so kake matematične iznajdbe nasprotne naukom vere?«

»O, nikar se ne bojte,« je odgovoril kardinal, »imam polno zaupanje v matematiko, gospod profesor, in vem, da si prej ne bodo dali pokoja, dokler ne bodo našli pogrška v svojih računih.«

Nova hvala in novo blatenje

Pokojni sv. oče Pij XII. je izkazal nadškofu Stepincu največjo čast, ko ga je imenoval za kardinala sv. Cerkve. S tem je hotel izpričati pred vsem svetom, da je Alojzij Stepinac nedolžen in da je bilo njegovo ravnanje med vojno in po njej neoporečno in v skladu z navodili Cerkve. Predno se je Pij XII. odločil, da Stepinca imenuje za kardinala, je pač vso zadevo dobro preštudiral, da se ne osmeši in ne odlikuje morda moža, ki bi tega ne zaslužil. Imel je na razpolago vse potrebne viře, je dokumente in priče: prav na podlagi teh poizvedb se je odločil, dati priznanje zagrebškemu nadškofu Stepincu s kardinalsko častjo.

SedANJI sv. Oče je bil tista leta nuncij v Parizu. Gotovo je že takrat budno zasledoval proces zoper nadškofa Stepinca; gotovo se je tudi med tujimi diplomati zanimal, kakšno podlago so imele obtožbe beograjske vlade zoper nadškofa v Zagrebu. Diplomati vedo marsikaj, kar je nam neznan. Glede Stepinčeve zadeve je torej vsaj tako dobro informiran kot uredniki Primorskega dnevnika. In prav zato, ko je kard. Stepinac umrl, ga je odlikoval kot zlepa ne odlikuje papež kaknega kardinala: sam je zanj imel slovesno mašo za dušnico pri Sv. Petru in sam imel o Stepincu prelep govor. Premišljene besede o rajnem kardinalu je sv. oče Janez XXIII. ponovil pretekle dni pred vsem kardinalskim zborom; dejal je: »Ko smo sprejemali nove kar-dinala, smo s težavo premagovali ganotje, ki nas je obhajalo ob spominu na pok. kardinala Alojzija Stepinca, katerega varstvo, kot sveto upamo, se z nebes razgrinja na cel sveti kardinalski kolegij, kateremu ostane v presvetel ponos.«

Ni še polegel odmev te najvišje pohvale, ki jo more doseči kak kardinal ali škof, ko se oglasi Primorski in preteklo nedeljo in v dva stolpca dolgem članku zopet po svoji navadi blati spomin kardinala Stepinca, ta »presvetli ponos kardinalskega zbora.« Primorski sicer trdi, da odgovarja nam, v resnici pa le nadaljuje blatenje, na katero je že vajen. Pavlo pa mu še enkrat: Skofe katol. Cer-

kve sme soditi samo sv. Stolica. In ta je spregovorila ter v življenju in po smrti odlikovala Alojzija Stepinca kot že dolgo ne katerega drugega škofa ali kardinala. Zato je za katoličane zadeva končana in Stepinčeva nedolžnost izven vsakega dvoma. Če ni končana za Primorski dnevnik in njegove urednike, nas to ne zadeva. Ko bo spregovoril Ivan Meštrovič, ko bodo odprti arhivi OZNe in drugi tajni arhivi beograjske vlade, bodo lahko tudi zakrknjenci videli, kdo ima prav, ali papež ali Primorski dnevnik.



Jovanka in druge

Martin Ritt slovi kot eden izmed najboljših režiserjev mlajše ameriške generacije, kar je vsekakor pretirano, kajti tega naslova si še od daleč ne zasluži. Res je, da dobro obvlada svoj poklic; posebno je mojster v tem, da zbira in vodi igralce. Ustvaril je že nekaj dobrih filmov, kot so: »Krik v noči«, »Dolgo, vroče poletje«, »Krik in bes«. Zadnja dva sta bila posneta po Faulknerju. Toda preko tehničnega in mehankega dela ne gre nikoli. Niti enega izmed svojih filmov ni dvignil do umetniške ravni. Manjka mu predvsem duše, poglobitve v človeško notranjost. Bolj teži za zunanjimi prizori, površno in povsem neobčuteno prikazuje dramo, ki se dogaja v človeški duši.

Režiserjevo ime in nenavadna snov sta bili torej zadosten razlog, da je vladalo za »Jovanko in druge« veliko pričakovanje. K temu je še pripomogla spretno pripravljena reklama, ki ne sme seveda nikoli manjkati, zlasti kadar gre za trgovski uspeh filma. Za ta film lahko rečemo, da si je trgovski uspeh že zagotovil. Toda o kakem drugem uspehu tu ne moremo govoriti. Problem, ki ga film obravnava, je režiserju docela tuj in ga sploh ne razume. Snov, ki bi lahko dala vsebino odličnemu filmu, preide tu že v smešnost. Pet deklet, ki jih doleti najhujša sramota in ponižanje, se začne gibati na platnu kot nekakšne lutke. Takoj se znajdejo v partizanskem okolju in kar nenadoma postanejo zelo spretni in streljanju, čeprav niso tega prej nikoli delale. To pa je že malo smešno in pretirano. A to še ne zadostuje; ni samo v tem negativna nota filma. Na splošno nas osebe ne prepričajo niti v svojih dejanjih niti v svojih besedah. Vtis imamo, kot da govorijo nekaj, česar ne čutijo, česar ne razumejo, tako nekako, kot bi recitirale naštudirano vlogo. Tokrat nas je Ritt razočaral tudi v igralcih: o nobenem ne moremo reči, da je v svoji vlogi prepričljiv; Silvana Mangano je kot Jovanka vseskozi enaka, to je od začetka do zaključka filma. Na njej ne opazimo nobene spremembe, čeprav ji Velko na koncu reče, da se je spremenila. Tudi na ostalih dekletih, ki jih doleti ista usoda, ne opazimo nobene prehode od prejšnjega življenja do vstopa v narodno-osvobodilno borbo. Film nas ne prepriča in to je predvsem krivda režiserja, ki se ni znal poglobiti v problem, katerega sploh ni občutil.

Problem, ki ga film obravnava, je že sam na sebi tak, da nujno sledijo nekateri realistični prizori. Toda še bolj kot prizori so realistični dialogi, zaradi česar se zlasti mlademu človeku odsvetuje ta film.

Film je neprimeren (sconsigliabile).

Mira

Na tržaški univerzi

Na tržaški univerzi se vršijo priprave za volitve v študentski svet. Predstavili se bodo zopet tudi naši akademiki s samostojno listo »Adria«. Medtem čakajo odgovor na rekurz, ki so ga pretekli teden vložili na Razzodišče (Corte Statutaria) proti nezakonitemu zvišanju števila podpisnikov liste od 30 na 50 ter kandidatov od 10 na 18.

Kakor se je zvedelo, je pred dnevi odstopil tudi začasni tribun, ker se baje ne preveč razume s predstavniško skupščino.

Cilj vseh akademikov mora biti skrb za koristi vse akademske skupnosti. Zlasti se za to zavzemajo slovenski akademiki okrog liste »Adria«, ki nastopajo samostojno zato, da jim ni treba vsako leto predsedlavati od ene italijanske liste na drugo, kakor pač piha veter v vrstah naših sedov. Predvsem hočejo videti, kako se upravljajo skupni fond, v katere tudi oni prispevajo, in ki znašajo od pet do sedem milijonov lir letno (letošnji proračun ni še bil odobren).

Nasprotovanje nekaterih skupin in posameznikov (na žalost so med temi tudi nekateri »napredni« slov. akademiki) je imelo in ima samo en cilj: preprečiti in zavirati, da bi mogli naši akademiki nadzorovati upravo znatnih univerzitetnih skladov preko svojih izvoljenih predstav-

Mladika IV. letnik

V novi zunanji opremi sta pred nami prvi številki IV. letnika Mladike. So to skupne januarjska in februarjska številka ter marčna. Ze zunanja stran je nekaj posebnega. Vsaka številka s svojo zunanjo ilustracijo, v skladu z dogodki ali simboli. Sodelavci so nam že poznani. Stari so ostali zvesti, a tudi novi so našli pot v Mladiko. Med novimi sodelavci naj omenim Franceta Goršeta iz ZDA, dr. Urbanca Petra, Vlasto Polojac, Ladija Vodopivca, Saša Rudolfa in druge. Tudi v poziciji najdemo novosti, a se še zaenkrat skrivajo pod psevdonimi in kraticami. Obe številki prinašata poleg proze in poezije še zanimive zapiske ob robu iz kulturnega življenja doma in po svetu.

POJASNILO

V zadnji številki se tržaški dopisnik zaskrbljeno sprašuje, ali so Literarne vaje »na ukaz ali iz proste volje« napisale v svoj »precej bled žepni koledarček«, da so edina slovenska revija v Italiji. Zato kratko pojasnilo.

Po pomoti je iz urednikovega teksta izpadla beseda »dijaška«; stati bi moralo: edina slovenska dijaška revija v Italiji (rokopis je dopisniku na ogled v tiskarni). Prepričani smo, da tudi s sedanjim besedilom, ki je samo reklamnega značaja, nismo škodili ne Mladiki ne drugim revijam. Koledarček so namreč dobili samo dijaki-naročniki Lit. vaj, in sicer zastonj, zato je »precej bled«.

Literarne vaje ne prejemajo in ne sprejemajo nobenega ukaza ne z leve in ne z desne, ker se same vzdržujejo in so popolnoma neodvisna dijaška revija, sodeluje pa lahko v njih vsakdo, kdor ima slovenski mladini kaj pametnega povedati. Ureja jih uredniški odbor profesorjev, dijaške prispevke pa spet oddajajo uredništvu profesorji slovenščine. Mislimo, da ni doslej v njih izšel noben prispevek, ki bi kazal na kak ukaz, pač pa smo pazili, da nikoli ni bila žaljena morala.

Odločno zavračamo trditve, da bi »radi pometali s slovenskimi katoličani«.

Konzorcij Literarnih vaj

Z veseljem objavljamo to »Pojasnilo«, ki je bilo potrebno. Mislimo, da so Liter. vaje s tem samo pridobile. (Ured.)

Spremembe v programu tržaškega radia

Od aprila dalje so povečali število poročil pri radiu Trst »A«.

Osrednje ravnateljstvo Italijanske radiotelevizije je odobrilo novo oddajo poročil, ki je sedaj vsak delavnik ob 17.15, to je ob začetku popoldanskega sporeda. Tako se je število tovrstnih oddaj povečalo na sedem dnevno. Z željo, da bi zadovoljilo vse poslušalce, je vodstvo RAI-a takoj sprejelo predlog tržaškega sedeža, ki temelji na sledečih razlogih: skrajšati je bilo treba predolgo časovno razdobje od 14.15 do 20.15; slediti razvoju drugih radijskih postaj, v prvi vrsti državnega omrežja, ki težijo za okrepitevijo poročevalske službe in končno posvetiti več časa krajevnim in deželnim vestem ter jih po možnosti združiti v posebno celoto.

Poročila ob 17.15 bodo posvečena pretežno novicam krajevnih in deželne kronike. Poleg tega bo na začetku nekaj kratkih vesti o dnevnih dogodkih, ob za-

ključku pa, po potrebi, kratek športni pregled.

Da bi lahko zadostili novim potrebam, je naraslo število poročil in vesti iz bližnjih področij in tistih, ki na njih meje. Uredništvo poročil Radia Trst »A« upa, da bo z novo oddajo nudilo svojim poslušalcem pestre in sveže informacije, ki bodo odgovarjale pričakovanjem in zanimanju poslušalcev.

Op. ured.: Veseli smo nove oddaje poročil na tržaškem radiu. Toda kot Gorčani bi predlagali vodstvu postaje, naj nastavi posebne poročevalce za krajevne novice na Goriškem. Tu je veliko poslušalcev slovenskih oddaj, toda goriških novic je na postaji Trst A zmeraj tako bore malo, dočim so slične oddaje za ital. poslušalce vedno zelo bogate tudi z goriškimi novicami. Potem bomo s postajo Trst A še bolj zadovoljni.

nikov. In vendar so nekatere skupine, ki hočejo po vsej sili same odločati v upravi vsega, kar je skupnega, to je od vseh študentov.

Prepričani smo, da bosta končno zmagala zdrav razum in demokratična načela. ZATO NAJ SE TUDI VSI SLOVENSKI AKADEMIKI ZAVEDAJO SVOJIH DOLZNOSTI PRED SEBOJ IN VSO NASO JAVNOSTJO IN NAJ ZASTAVIJO VSE SILE V TO, DA BI ČIMBOLJ UVELJAVILI HOTENJA MLADEGA RODU OB ADRIJI.

Med trnjem in osatom

Vrana vrani ...

V predzadnji številki NL smo brali med drugim: »Od slovenskih komunističnih voditeljev je torej v veliki meri odvisno kulturno in narodno življenje našega ljudstva pod Italijo.«

Vsak normalno razvit človek iz te trditve sklepa: 1) ali se voditelji pri NL smatrajo že za slovenske kom. voditelje; 2) ali pa voditelji pri NL niso komunisti in zategadelj nimajo pri odločanju usode slovenske manjšine v Italiji nobene besede.

Naj torej bralci sami presodijo, kam spadajo zagovorniki gori omenjene trditve! Kaj so na primer slovenski komunisti storili stvarnega za slovensko manjšino v Italiji in na Tržaškem? Nič! Ali morda to, da v miljski občini, ki jo upravljajo njih somišljeniki ital. komunisti, niso postavili niti enega slovenskega uradnika? Da o uradovanju in javnih napisih ter hiranju slovenskih šol v omenjeni komunistični občini niti ne govorimo!

Mogoče, da NL misli, da bodo rešili slovensko vprašanje tisti slov. komunisti, ki pošiljajo svoje otroke v italijanske šole. Ali to res krepi »kulturno in narodno življenje našega ljudstva v Italiji«?

Do tako gromozanske trditve se ni povzpel še noben list, razen komunističnih! Slovenski komunistični voditelji imajo po našem pri uveljavljanju naših pravic samo mnogo besed, toda malo besede.

Narod pa ne živi samo od besed, ampak od dejanj. S temi pa se kom. voditelji res ne morejo ponašati!

Niso ji ploskali

Na IX. italijanskem kongresu KP v Rimu poslanka Jotti ni žela ploskanja od strani svojih tovarišev kot je v navadi.

Govornica je trdila, da so družine v Italiji zašle v krizo, ker so žene priklenje med lonce in k hišnem delu in zato se ne morejo udeleževati, kot bi želele. In zato, po njenem mnenju, ne morejo biti italijanske žene ne dobre žene ne dobre matere.

Poslušalci, povečini moške in očetje, niso ploskali, ker jim je najbrž v duši vstalo vprašanje, kdo bo potem nadomestil žene med lonci in pri hišnem delu. Ne bi kazalo drugega kot odpovedati se obedom v družini, ali pa bi moške morali stopiti k štedilnikom.

Zena je za dom in družino, kjer s svojo ljubeznijo in žrtvijo vrši svoje poslanstvo, ki ji ga je dal Bog. Če bi se ženske bolj brigale za lonce in hišna dela ter pustile politiko moškim, bi bili najbrž nad vse zadovoljni tudi tovariši iz raznih KP.

Če bi se vrnil Jezus ...

V Ameriki so napravili anketo, v kateri so vprašali otroke, doraščajoče in odrasle, česa bi prosili Jezusa, če bi mogli z njim govoriti. Navajamo nekaj odgovorov.

James (12 let): Če bi mogel govoriti z Jezusom, bi ga prosil, naj postane sodnik, da bi zblížal moje ločene starše.

Cathy (bolehna, obiskuje 5. raz. osnovne šole v New Yorku): Moja mama je zbežala v Las Vegas, da bi se ločila. Kristusa bi prosila, naj razdene Las Vegas.

Ann (14 let, Omaha, Nebraska): Rad bi gledal Jezusa, kakor gledam svoje starše. Vprašal bi ga, katera izmed Cerkva in ver v Združenih državah je prava. Zdi se mi, da jih je preveč.

Rajmond (15 let, črnc iz Missourija): Vprašal bi Kristusa, kako se morejo imenovati kristjani tisti, ki nas izganjajo iz skupnosti belih ljudi. On bi povedal jasno in pogumno besedo in bi obsodil vse tiste politike, ki želijo naše glasove pri volitvah, a ne naše družbe.

Jury (17 let, hroma): Rada bi videla Kristusa in bi ga prosila, naj mi čudežno ozdravi noge. Če me pa ne bi hotel ozdraviti, bi mu rekla, naj podeli vdanost v božjo voljo in zdravje mojim staršem.

Lena (14 let, hči bogate družine): Rekla bi Kristusu, naj da meni manj denarja in

več miru staršem. Če bi prišel k nam domov, bi mu pripravili velik ples. Kristus pa bi jim rekel: Zakaj ne razdelite denarja med reveže?

Gospodična (15 let, iz San Francisco, članica Country-cluba): Predstavljam si, da bi Kristus, če bi prišel v naš klub, vzel palico za igranje golfa in bi z njo udaril po glavi vse tiste tepce lepe družbe, zlasti parčke, ki se skrivajo po vseh kotih.

Norman (24 let, z univerze v Chicagu): Kristus je že stoletja med nami. Ni potrebno, da vidimo njegov obraz, brado, lase, obleko. V svetu, kjer ljudje tečejo za denarjem in slavo, se ne bi počutil dobro in ljudje ga ne bi razumeli. Vabili bi ga na televizijo za quiz-programe. Drugi bi ga vabili na bankete, kjer bi znašala vstopnina 50 dolarjev, ki bi dozdnevno služili v dobrodelne namene, a v resnici za razne druge skrite namene. Znanstveniki bi ga prosili, naj jim razkrije atomske skrivnosti, namesto poti do zveličanja. Hollywood, ki ni hotel nikdar upoštevati božjih zapovedi, bi želel, naj igra v filmu vlogo Kristusa ali naj izdela film o božjih zapovedih.

Kristus naj le ostate tam, kjer je: v vesti vsakega človeka in v tabernakljih. Kdor ga hoče najti, naj ga išče tam v tihoti in ponižnosti.

Spet nas je zapustil eden

V Kanadi je umrl Anton Mlekuz, doma iz Bovca, iz ugledne in dobrostoječe družine. Imel je 50 let. Umaknil se je 1947 z družino v Gorico. Bil je začasno uslužen pri IRO. Njegove hčerke Nadej, ki je posečala slov. gimnazijo, se gotovo še spominjate. Preselil se je v Kanado, kjer si je ustanovil nov dom.

V Kanadi so se mu rodili trije otroci, ki imajo sedaj po 7, 5 in 3 leta.

Bil je veren in narodno zaveden.

Družini naše iskreno sožalje. Dragi Anton, počivaj v novi domovini v miru!

Radio Trst A

Teden: od 10. do 16. aprila 1960

Nedelja: 10.00 Prenos maše iz stolnice sv. Justa. — 12.00 Vera in naš čas. — 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... kronika sedmih dni v Trstu. — 15.40 Vokalni oktet »Planika«. — 16.00 Respighi: Brazilski vtisi. — 17.00 Mihael Kohlhaas: Po povesti Heinricha von Kleista; igrajo člani Radijskega odra. — 18.00 Slavni pianisti. — 21.00 Pesniki in njih stvaritve: (66) »Sv. Janez od Kriza«. — 22.10 Josip Stolcer-Slavenski: Lirični kvartet, op. 11.

Ponedeljek: 18.00 Oddaja za najmlajše: »Zlata vrtnica«, igrajo člani RO, nato Jugoslovanska folklorna glasba. — 19.00 Sola in vzgoja - Svetlo Skok: »Važnost znanja jezikov v preteklosti in v sedanjosti«.

Torek: 18.00 Radijska univerza: (12) »Seme in plemenitev rastlin«. 18.10 Glazurnov: Simfonija št. 4 v Es-duru, op. 48. — 18.45 Vokalni kvintet »Niko Stritof«. — 19.00 Postno predavanje - (12) msgr. Rudolf Klinec: »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta«. — 21.00 Hustrirano predavanje: Tuje jadro na obzorju: (9) »Ana Bonny, piratska nevesta«. — 22.00 Umetnost in življenje - Edvard Raven: »Oberammergau v predsezoni«.

Sreda: 13.30 Iz glasbenih festivalov. — 18.00 Bližnja in daljna smučišča: (7) »Pomladne sapes«. — 18.10 Koncert pianista M. Pollinija: Grand Prix Chopin 1960. — 19.00 Zdravstvena oddaja. — 21.00 »Kri na snegu«, igra v treh dej.; igrajo člani RO, nato Večerne melodije.

Četrtek: 18.00 Radijska univerza: (16) »Osmi Sargonov vojni pohod«. — 18.10 Koncert tenorista Alfreda Bianchinija, pri klavirju Maria Itala Biagi. — 18.25 Črnske duhovne pesmi. — 19.00 Širimo obzorja: (2) »Lavoisierjeva tehtnica«. — 21.00 Obledna tedna: »Spomin na potres v Ljubljani pred 65 leti«. — 21.15 Simfonični koncert orkestra Tržaške filharmonije.

Petek: 17.35 Koncert harfistke Pavle-Petrič-Uršičeve: Ciglič - Ramavš - Srebotnjak - Petrič. — 18.00 Radijska univerza: (13) »Nepošteni posli z začimbami in dišavami«. — 18.10 Mozart: Requiem v d-molu K. 626 za soliste, zbor in orkester. — 19.10 Postno predavanje - Stanko Jančič: »Veliki petek naše duhovne Mater«. — 20.30 »Proces«, velikonočni misterij v treh delih; igrajo člani RO. — 21.45 Bach: Pasijon po sv. Mateju - I. del. Solisti in zbor Dreikoenigskirche iz Frankfurta ter orkester Collegium Musicum vodi Kurt Thomas.

Sobota: 11.30 Motiv pasijona v slovenskem srednjeveškem slikarstvu. — 14.45 Bach: Pasijon po sv. Mateju - II. del. — 18.00 Pisani balončki. — 19.00 Sestanek s poslušalkami. — 21.00 »Starček Abi«, velikončna legenda; igrajo člani RO. — 21.50 Cherubini: Requiem v c-molu. — 22.40 Stiri Haendlove sonate za violino in klavičembalo.



Proračun za leto 1960-61

V zakonskem osnutku proračuna za leto 1960-61 so v Rimu vključili tudi proračun tržaškega komisariata, ki znaša 12 milijard lir. Poleg tega je predvidenih še nadaljnjih 6 milijard in 300 milijonov lir za javna dela. Lansko leto je znašala državna denarna pomoč za tržaško pokrajino 21 milijard, zato upajo, da jo bodo tudi letos zvišali še za nadaljni 2 milijardi in 700 milijonov lir.

Izmenjava pristaniških poveljnikov

Dosedanji tržaški pristaniški poveljnik Fabio Bolla je zapustil svoje službeno mesto. Nadomestil ga je novi pristaniški poveljnik polkovnik Vezio Ascoli. Oba poveljnika je sprejel tržaški župan Franzil. Odhajajočemu generalu Bolla je župan podelil običajni pečat tržaškega mesta iz 14. stoletja.

Delovanje šolskega patronata

Pred kratkim so v Italiji praznovali »12. dan šolskih patronatov«, ob tej priliki so tudi za Tržaško izdali poročilo o delovanju te ustanove. V 34 šolskih kuhinjah dobiva vsak dan 4.000 tržaških učencev toplo hrano. Skupno je šolski patronat izdal lansko leto za razne dejavnosti 90 milijonov lir, od katerih 70 milijonov za šolske kuhinje. Poleg tega so razdelili revnim otrokom 1000 parov čevljev in 200 zimskih plaščev.

Udeležba Kameruna na velesejmu

Tudi nova srednjeafriška država Kamerun je sklenila, da se letos udeleži tržaškega mednarodnega sejma. Tako bo torej zdaj prvič zastopana na tej pomembni gospodarski prireditvi tudi zahodna Ekvatorialna Afrika.

Doslej je udeležbo na letošnjem sejmu priglasiilo dvanajst tujih držav, kar je doslej v dvanajstih letih največ. Poleg Kameruna bodo letos prvič nastopile še Holandija, Sovjetska zveza in Slonovinasta obala.

Tržaško mesto se vedno bolj širi

Na seji tržaškega občinskega sveta preteklega tedna so razpravljali tudi o imenovanju 70 novih tržaških ulic, ki so nastale z razširjenjem mesta. Nove ulice bodo posvečene raznim tržaškim velikim osebnostim, kakor senatorjema Valeriu in Pittacu, nadalje pesnikom, znanstvenikom, muzikom in nacionalnim mučencem. V okraju Rocol bodo neko ulico posvetili sv. Piju X. Ta bo morda edina izmed 70 novih ulic, ki bo nosila ime svetnika.

Problem Goldonijevega trga

Goldonijev trg je postal najprometnejša točka vsega tržaškega mesta. Tržaški občinski svet že dalj časa proučuje možnost rešitve tega težkega problema. Zdi se, da je do udeležitve podzemeljskih prehodov še zelo daleč. Medtem pa promet narašča iz dneva v dan. Računajo, da prehodi ta trg dnevno nad 200.000 pešcev in 20 tisoč avtomobilov, kar pomeni od 1400 do 3000 avtov na uro.

Razstava cvetlic

V prostorih pomorske postaje v Trstu bodo 23. aprila otvorili VII. razstavo cvetja. Sodelovali bodo poleg številnih italijanskih in domačih cvetličarjev tudi številni cvetličarji iz 15 tujih držav med njimi ZDA, Švica, Avstrija, Zahodna Nemčija, Romunija, Španija, Irak, Holandska, Francija, Velika Britanija, Brazilija, Libanon, Belgija in Indonezija. Razstava bo odprta do 1. maja.

Rojan

V nedeljo 27. marca nas je pretresla nenadna smrt brata našega g. župnika. Medtem ko je g. župnik ob osmih zjutraj opravljal nedeljsko sveto mašo, je v župnišću brata Albina zadela možganska kap. Gospodu župniku izrekamo naše sožalje.

Isti dan (27.3) smo v Marijinem domu počastili naše matere. Spored akademije je bil zelo pester. Otroci so nastopili z lepimi prizori in deklamacijami. Profesor I. Theuerschuh pa je z izbranimi besedami naslikal mesto matere v družini, otroke pa je pozval, naj pokažejo mamičam svojo ljubezen ne le na materinski dan, ampak vsak dan v letu.

Opčine

Smrt zaslužnega moža

V ponedeljek popoldne smo pokopali G. Silvanija, očeta g. župnika in dekana. Pokojni, ki je bil doma iz Milja, je umrl

po dolgi in težki bolezni v nedeljo zjutraj v tržaški bolnici. Ležal je pravzaprav samo nekaj dni, a bolehal in trpel je več let. Kakor je bil v svojem dolgem življenju potrpežljiv, tako je tudi potrpežljivo prenašal nadloge in bolezen. Veliko je molil in Opčine zgubijo z njim res velikega molivca, ki je z rožnim vencem v rokah spremljal delo in skrb svojega sina.

Pokojni gospod je bil pridni delavec, ki se ni sramoval nobenega dela. Kjer je mogel, je priskočil na pomoč. Tako na primer kmetom v Istri, ko je še bil pri moči. S pridnim delom je sinu

O O O O O O O
O Izšla je O
O 7. številka - velikonočna O
O PASTIRČKA O
O O O O O O O

omogočil študij in si postavil lično hišico. Ni poznal hudobije in ne hinavščine ter je z delom znal pravilno združiti molitev in življenje po veri.

Pogrebne svečanosti s peto sveto mašo v župni cerkvi je opravil tržaški prošt, msgr. Salvadori, ki je pokojnika dobro poznal in čislal. Pri odprtem grobu mu je spregovoril v slovo nekaj preprostih, a



Veliki teden v Gorici

Na cvetno nedeljo (10. apr.): ob 9. uri peti Pasion pri sv. Ignaciju in skupno sveto obhajilo mož in fantov.

Na veliki četrtek: Zvečer ob 8. uri sveta maša s sv. obhajilom pri Sv. Antonu. Od 11. do polnoči ura češčenja za žene in dekleta pri božjem grobu v stolnici. Od polnoči do ene ura češčenja za moške in fante.

Veliki petek: Ob 6.15 premišljevanje in križev pot v stolnici.

Zvečer ob 8h zadnja postna pridiga na Travniku.

Velika noč: Ob 6h zjutraj vstajenje v stolnici. Pri vstajanju bo pel mešan zbor pod vodstvom prof. M. Fileja. Po maši blagoslov velikonočnih jedi.

Starši so se izrekli za poučevanje tujega jezika na nižji gimnaziji

Preteklo nedeljo se je vršil zadnji letošnji sestanek staršev na nižji gimnaziji v Gorici. Obisk je bil prav zadovoljiv. Poleg običajnih poročil ravnatelja in razgovorov s profesorji so navzoči starši pretresli tudi vprašanje poučevanja tujega jezika na slov. nižji gimnaziji. Prof. dr. R. Premrl je vprašanje staršem razložil in poudaril važnost znanja tujih jezikov v sedanjem času, ko se snuje združena Evropa in ko so državne meje vedno manjša ovira za prehod ljudi in blaga. Poudaril je tudi, da se je na naših šolah že poučeval tuj jezik na splošno zadovoljstvo staršev in v veliko korist dijakov. Pred nekaj leti so pa ta pouk ukinili in sedaj se vedno bolj čuti njegovo pomanjkanje. Vsled tega je pozval starše, naj izrazijo svoje mnenje, ali naj se zopet vpelje pouk tujega jezika ali ne. Navzoči so vsi soglasno izrekli, da je njih želja, naj se zopet vpelje pouk tujega jezika na slov. nižji gimnaziji. — Šolsko vodstvo naj na pristojnem mestu tolači njih prošnjo in željo.

Upajmo, da bodo na pristojnih mestih upoštevali to željo staršev in potrebo naših otrok, da se na srednji šoli seznanijo vsaj z osnovami še enega modernega jezika.

Pod streli v svobodo

Dva zagrebška visokošolca medicinskega sta v petek zvečer skušala zbežati na italijansko ozemlje čez grič Kostanjevica. A zapazila ju je obmejna straža in, ker se na običajni klic »Stoj!« nista ustavila, je začela za njima streljati. Strel je enega izmed njiju, 22-letnega Draga Grbavca iz Vitinja pri Mostarju, zadel v desno roko, a je kljub temu s svojim srečnejšim tovarišem dosegel italijansko ozemlje, kjer so ju sprejeli italijanski stražniki. Grbavca so odpeljali v bolnišnico v ulici V. Veneto in ga tam zastražili. Njegovoga sodjaka 20-letnega Bogdana Markoviča pa so odpeljali v zbirno taborišče, kamor bo pozneje prišel tudi njegov prijatelj. Oba sta izjavila, da sta bežala v svobodo zaradi nevdržnega totalitarnega režima, ki vlada v Jugoslaviji, in z željo, da si drugod ustvarita boljše bodočnost.

ganljivih besed. In to v slovenščini in v italijanski. Poudaril je, kako je bil pokojni preprost, skromen, a zaslužen mož za družino in za Cerkev.

Pogreba se je udeležilo večje število duhovnikov in kljub slabemu vremenu tudi lepo število Opencev.

G. dekanu in njegovi materi ter ostalim sorodnikom izrekamo iskreno sožalje. Za pokojnika pa prosimo zasluženost plačilo pri Bogu.

S. R.

Seja občinskega sveta Devin-Nabrežina

Pretekli petek se je sestal devinsko-nabrežinski občinski svet. Na dnevnem redu so razpravljali o odkupu jurskega zemljišča v Vižovljah. Občinski svet bo plačal za 1200 kv. m zemljišča 240.000 lir to je po 200 lir za kv. meter. Na tem prostoru bodo zidali ljudske hiše. Občinski svet je nadalje razpravljal o pravilniku občinske imovine, ki je bil soglasno sprejet. Imenovali so novo gradbeno komisijo ter sprejeli resolucijo naslovljeno novemu vladnemu predsedstvu, v kateri je govora o ustanovitvi dežele Furlanija-Juljska krajina s posebnim statutom in samoupravo za tržaško ozemlje, razpis občinskih volitev ob zapadlosti mandata, volitev v tržaški pokrajinski svet na osnovi zakona z dne 8. marca 1951, uzakonitev slovenskih šol ter uradno priznanje uporabe slovenskega jezika po javnih uradih in ustanovitve slovenske kmetijske šole s slovenskim učnim jezikom.

Podatki trgovinske zbornice

Trgovinska goriška zbornica je izdala razne podatke; iz njih posnemamo, da se število radijskih naročnikov stalno večja. Medtem ko jih je bilo leta 1952 v goriški pokrajini 134 na vsakih tisoč prebivalcev, je lansko leto njihovo število naraslo na 182 na vsakih 1000 prebivalcev. Izdatki za tobak so zadnja leta nekoliko nazadovale, ali pa ostali na isti višini kot leta 1954. Najvišjo potrošnjo za tobak so zaznamovali v letu 1955 in sicer 8.133 na vsakega prebivalca. Zvišala se je tudi potrošnja za kinopredstave in sicer od 3.230 v letu 1952 na 4.398 v letu 1957.

Največji porast pa so zabeležili pri nakupu avtomobilov in motornih vozil.

»Streha« Gorice

Streha vsega goriškega mesta bo nebotičnik, ki bo vstal v ulici Vittorio Veneto nasproti zavoda Lenassi. Pred kratkim so že začeli z deli. Nebotičnik bo izdelalo stavbeno podjetje Caselgrandi. Stavba bo visoka 50 metrov in bo zato do sedaj najvišja v našem mestu. Imela bo 15 nadstropij s 46 stanovanji na odkup. Celotna dela bodo stala 200 milijonov. Načrt stala izdelala ing. Bruschi iz Trsta in S. Fornasir iz Gorice, ki bo obenem tudi glavni ravnatelj dela. Štiri prva nadstropja bodo imela po 45 stanovanj, naslednja pa 23 stanovanja. Nebotičnik bo imel tudi vrt na strehi in v pritličju veliko igrišče za otroke. Računajo, da bo najvišji goriški nebotičnik dovršen do oktobra 1961.

Nova jama pri Doberdobu?

Tržaški speologi s profesorjem Bagonom na čelu so te dni odkrili na Poljanah pri Doberdobu dolg podzemski hodnik poln zelo lepih kapnikov. Domnevajo, da vodi ta hodnik v druge večje podzemeljske votline in da so te votline obstojale že pred več tisočletji. Prof. Bagon je mnenja, da so v tamkajšnjem podzemlju tudi večja jezera, odtoki Vipave, ki dovajajo vodo v Doberdobsko jezero. Speologi se bodo v to novo kraško podzemeljsko votlino še vrnili in so zato zaprli vhod, ki vodi vanjo.

Izkušnost je beseda, s katero vsak imenuje svoje napake.

(Wilde)

Upanje je dober zajtrk, a slaba večerja.

(Bacon)

Modrost ima štiri stopnje: molčati, poslušati, zapomniti si in delati.

(Arabski izrek)

Sreča človekova ni v njegovi svobodi, ampak v vestnem izpolnjevanju njegovih dolžnosti.

(Gide)

Najbolj kruta ironija naših dni: najmanjši delec materije je postal naš tiran.

(Aldous Huxley)

Dela v tem življenju tvorijo usodo prihodnjega.

(Orientalni izrek)

Kadarjeve amnestije

Budimpeštanska vlada je odobrila za 4. april, obletnico prihoda sovjetskih čet na Ogrsko, zelo širokopotezno amnestijo političnih in kriminalnih »zločincev«. Tako bo amnestije deležni tudi precejšnje število političnih jetnikov, ki so Kadarjevi vladi prizadevali ves čas hude preglednice zaradi odmeva, ki so ga ti jetniki izvajali v tujini. Med njimi sta posebno dve imeni svetovnega slovesa: šestdesetletni ogrski pesnik Gyula Hay in 66-letni romanopisec Tibor Dery. Mednarodni »Pen Club« je že večkrat interveniral pri Kadarjevi vladi za izpustitev teh dveh intelektualcev, a vedno brez uspeha. Zadnje čase so Tiboru dovolili, da je smel pisati v celici, istočasno pa so v njegovo celico postavili še druge trije ujetnike, tako da ni imel miru nikdar. Njegovo zdravje je v ječi tako oslabilo, da bo tudi sedaj, ko bo na svobodi, težko nadaljeval s svojim literarnim delom.

Gyula Hay je avtor znamenitih lirik, prevedenih že v več jezikov. V usodnem oktobru 1956 je zložil pesem »Pesti Gyerekek« (Budimpeštanska mladina), ki je kmalu postala narodna himna bojujoče se mladine. Danes je Gyulovo ime postalo legendarno kakor nekoč Malaterjevo. Poleg teh dveh intelektualcev bodo deležni amnestije tudi drugi politični jetniki, med njimi mnogi časnikarji, bivši častniki, nekli anglikanski pastor, ki je bil zaprt samo zato, ker je poročil hčerko Imra Nagyatya ter drugi.

Nadalje je ogrska vlada sporočila, da bodo v kratkem razpustili tudi vsa taborišča in opustili vsa politična nadzorstva. Budimpeštanska vlada skuša s to psiho loško potezo zopet pridobiti na ugledu v zapadnem nekomunističnem svetu. To je vsekakor najvažnejša in najpomembnejša politična popustitev Kadarjeve vlade od prevzema oblasti do danes.

• ZA DOBRO VOLJO •

Tekma »Odnehaš ali nadaljuješ« med Hruščevom in francoskim diplomatom v Moskvi

Sedanji francoski prosvetni minister Joxe, ki je spremljal Hruščeva med njegovo turnejo po Franciji, se je prvokrat srečal s sovjetskim ministrskim predsednikom nekega večera, ko je bil še francoski veleposlanik v Moskvi in je še bil Hruščev samo tajnik komunistične partije.

Tisti večer se je med njima razvil naslednji pogovor:

»Zakaj francosko-sovjetski odnosi ne napredujejo?« je vprašal Hruščev francoskega veleposlanika Joxa.

Joxe: »Moj Bog... ne vem!«
Hruščev: »Jaz vem, vi boste rekli, da je zopet krivda naša. Tudi tašča sumi, da njena snaha vara večkrat moža, ker je sama v mlajših letih tako delala.«

Joxe: »To je prvi pogovor ta večer!«
Hruščev: »To ni še nič! Saj veste, da znam več kot tisoč pregovorov.«

Joxe: »Jaz jih znam tudi precej!«
Hruščev: »No, dobro! Pa razgovarjajmo se v pregovorih. Videli bomo, kdo bo imel zadnji besedo.«

Ko sta si nato oba državnika več kot pol ure »dajala« s pregovori ob velikem začudenju prisotnih, je francoski diplomat šepnil vmes: »Kadar večerjaš s hudičem, moraš imeti dolgo žlico!«
»Bravo! Zmagali ste! Odneham!« je odgovoril Hruščev.

Plave in črne oči

Neki avstralski znanstvenik je po dolgem proučevanju na 403 bolnikih prišel do zaključka, da je odpornost proti bolečini povezana tudi na barvo oči. Prišel je do tega zaključka: najodpornější proti bolečini so plavooki ljudje, manj ljudje z blede plavimi in sivimi očmi, nato rjavooki in najmanj odporni pa ljudje s temnimi očmi.

V ženski družbi

Zadnjih pet let sem imela toliko dela in skrbi, da sem se postarala za šest mesecev.

Na sodnji

Sodnik: »Koliko ste stari?«
Ženska priča: »Osemnajst let.«
Sodnik: »Ali ne veste, da morate sodniku povedati samo čisto resnico? Dam vam dve minuti časa, da se postarate.«

Velikonočne počitnice na osnovnih in srednjih šolah

Vzgojno ministrstvo je odredilo, da se bodo velikonočne počitnice na osnovnih, srednjih in industrijskih šolah začele 14. aprila na Veliki četrtek ter se zaključile v ponedeljek 18. aprila. S 19. aprilom se bo začel znova redni pouk.

Drzen podvig

Štirje beneški gondoljerji so se odločili, da bodo s svojo gondolo dosegli Rim ter se tam poklonili sv. očetu. Odpotovali so v nedeljo 3. aprila iz Benetk. Pred odhodom jih je sprejel beneški patriarh ter jim dal svoj blagoslov. Sv. očetu nesejo dragocen dar: krasno vezan izvod pesmi poljsko-ameriškega pesnika Edwarda Kowalskega, kjer pesnik v čudovito lepih verzih vzbuja upanje na dokončni povratek sv. Pija X. v lagunsko mesto in obenem tih opominja sedanjega sv. očeta na obljubljeni obisk v Benetkah.

LISTNICA UREDNIŠTVA

Prihodnja številka bo dvojna ter izide na Veliki četrtek.

OBVESTILA

VOĐSTVO DEKLISKE ZVEZE V TRSTU vošči vsem svojim članicam, njihovim krožkom, cerkvenim asistentom in družinam svojih članic blagoslovljeno Veliko noč!

ROMANJE V SENTLENART V SLOV. BENEČIJI. Apostolstvo molitve sporoča, da se bo vršilo na velikonočni ponedeljek popoldne romanje k Srcu Jezusovemu v Sentlenart. Po cerkveni pobožnosti bo obisk groba msgr. Boža Kjačiča. — Odhod točno ob 13. uri izpred cerkve sv. Ignacija v Gorici. — Vpisovanje se vrši pri fotografu g. Kleindienstu.

RODITELJSKI SESTANEK V GORICI. Ravnateljstvo Strokovne šole v Gorici javlja, da bo v nedeljo dne 10. aprila 1960 roditeljski sestanek in sicer ob 10.30 v šolskih prostorih. Vabljeni so starši in vzgojitelji dijakov. Ker je ta sestanek zadnji v tem šolskem letu, pričakuje ravnateljstvo, da bo udeležba številna.

DUHOVNA OBNOVA ZA DEKLETA. Na cvetno nedeljo ob 16. popoldne imajo dekleta vseh krožkov in dijakinje duhovno pripravo za Veliko noč.

Vršila se bo pri č. sestrah pri Sv. rožni.

Duhovno obnovo, ki jo bo imel g. dr. Stanko Janežič iz Rima, priporočamo tudi mlajšim članicam cerkvenih pevskih zborov. Djakinje, ki bodo letos maturirale, naj se udeležijo govorov, ki bodo za izobražence na veliki ponedeljek, torek in sredo (11., 12., 13. aprila) ob 8. večer.

Vodstvo Dekl. zveze

SOVODNJE. Sovodenski župan obvešča poljedelce, da je strogo prepovedano pripravljanje, branjanje in sploh pri obdelovanju zemlje obračati živino na javnih cestah (občinskih in drugih). Poljedelci morajo zato obračati živino na lastni zemlji in tam pripraviti prostor za obračanje. Prestopki bodo kaznovani po zakonu.

ZACASNE NAMESTITVE IN SUPLENC CE V ŠOLSKEM LETU 1960-61. Didaktični ravnatelj za osnovne šole s slovenskim učnim jezikom obvešča učiteljsstvo, da je razpisana v pogled na razstavi deski ravnateljstva v ulici Croce 3, ministrska odredba št. 1075/14 z dne 7. marca 1960, vsebujoča navodila glede začasnih namestitve in suplenc za šolsko leto 1960-61. — Rok za vložitev prošnje zapade dne 30. aprila.

MEHANICA DELAVNICA TREVISAN Gorica, ulica XX. Septembra 7 - iseljenca od 14-15 let.

DAROV

Za Marijin dom v Rojanu: P.J. 2.000 N.N. ob godu 10.000; P.M. 5.000; pro Theuerschuh 1.000; B.M. 1.000; P.D. 1.000 N.N. 1.000; F.M. 1.000; P.M. 1.000; Fr. 3.000; Pahor 1.000; N.N. 5.000; Anz Goslar v počastitev pok. Ane Zorko 2.000 lir.

Za Marijanišče: L. C. Bazovica 600; družina Sosič, Opčine 167, daruje namesto cvetja ob smrti Marije Sosič 2.000; družina Podobnik z Opčin namesto cvetja ob smrti Ivana Silvanija, očeta openskega župnika in dekana msgr. Silvanija 2.000 lir.

Za slov. sirotišče: N.N., Doberdob 2.000.
Za Alojzjevišče: N.N., Gorici 5.000; N.N. 900; N.N., Jamlje 1.000 lir.

Za Katoliški glas: V.B., Trst 1.000 lir.
Naj Vsemogočni vsem tisočero povrne!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 20, osmrtnice L 30, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici